

Неки цветови у песничкој башти процветају брзо и још брже угасну. Неки се, пак, припремају дуго, држе нас у неизвесности, предомишљају и онда, када већ скренемо поглед помало уморени чекањем, експлодирају бојом која зачуди и узнемири.

Песме које су омеђене овим корицама су необичне, нестандартне јер се песникиња поиграва чулним и симболичким, балансира на ивици жанрова, чика нас слободом језика и асоцијација, тера да пребирамо по сопственим емоционалним искуствима и распирује машту.

У времену филтрираних фотографија, умивених емоција и, генерално, жртвовања садржаја насилној естетизацији, драги читаоче, пред тобом је не тако лаган пут разумевања неспутаног израза и понегде сурове искренности.

Јесам ли пристрасна? Јесам. Одавно ме ништа није тако закупило као ова збирка. А пошто је критика вазда субјективни став, изван категорија добро/лоше, пристрасно ћу закључити – ево даха свежине у песничкој башти по којој се добрано већ ухватила паучина.

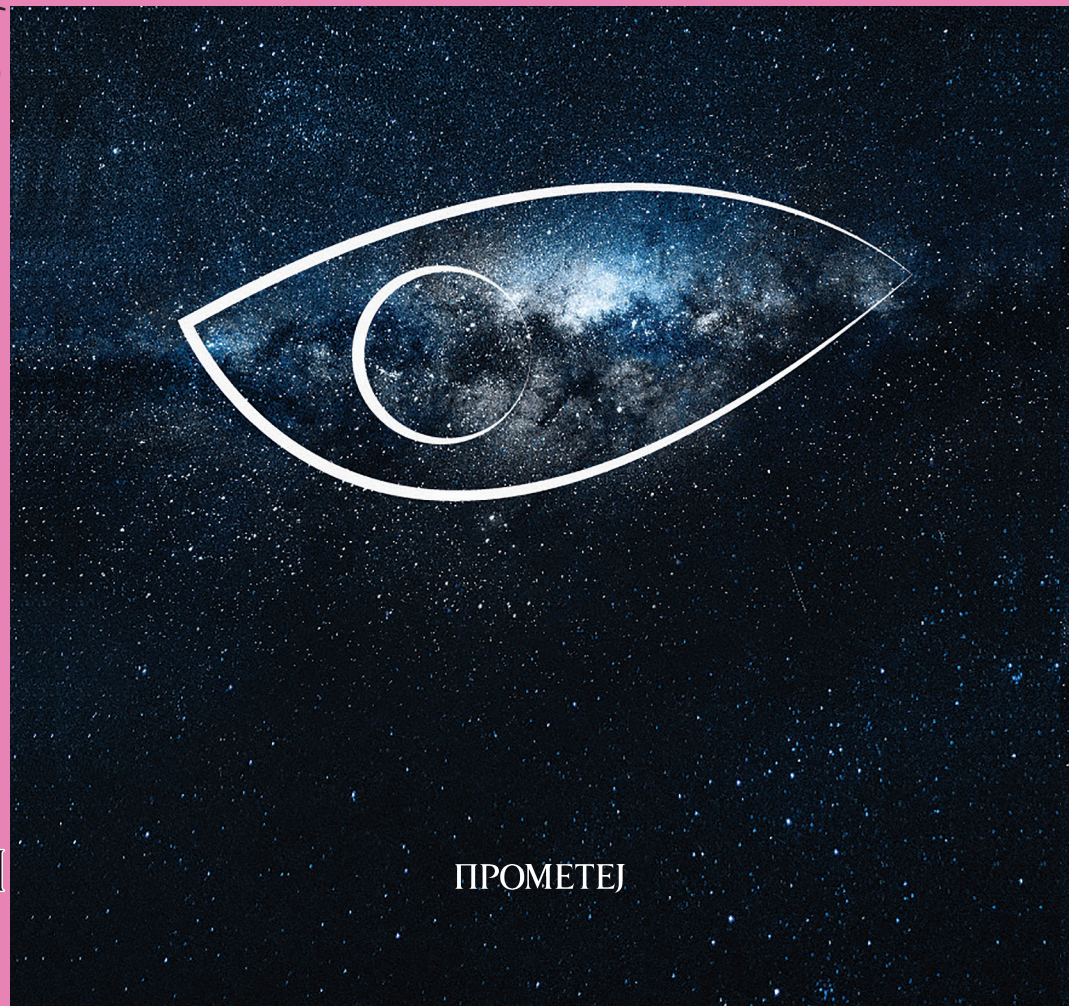
Проф. др Драјана Јовановић

САНДРА АЛЕК ИЗА ПОГЛЕДА

ИЗА ПОГЛЕДА

САНДРА АЛЕК

ПРОМЕТЕЈ

Сандра Алек
ИЗА ПОГЛЕДА

Уредник
Зоран Колунџија

Рецензенти
проф. др Горан Максимовић
проф. др Драгана Јовановић

Copyright © Izdavačka kuća Prometej, Novi Sad 2019.

Сандра Алек

ИЗА ПОГЛЕДА

ПРОМЕТЕЈ
Нови Сад

Збирка „Иза погледа“ подељена је у пет сегмената: ПОЖУДА, ПИТАЊЕ, ЉУБАВ, БЕС И ТУГА. Песме су израз платонске љубави која се развија из погледа које песникиња размењује, краде, лови, да би се тамо – иза погледа, та љубав отелотворила и оживела све оно о чему песникиња сања и машта. То балансирање између стварног и измишљеног, у једном моменту, узме свој данак доводећи песникињу пред кључна питања: Да ли је Он заиста тај? Да ли постоје сродне душе или су оне само фантазмагорије рођене из наших потреба? До самог краја збирке, песникиња ће водити битку са овим питањима збуњујући не само читаоце већ и саму себе.

Својствено Фројдовој психологији, ова песничка љубав почиње пожудом као примарним и основним покретачем, да би се кроз преиспитивање и имагинацију песникиње преточила у чисту, идеалну љубав. Песникиња по први пут открива и истражује дотад неиспитана стања сопствене душе и пева о њима. Неистражена пустиња најсуптилнијих осећања нуди јој најиздашније оазе инспирације, али тада доживљава пораз. Моменат надвладавања стварног над идеалним, измишљеним, у тој вечитој песничкој борби, изазива у њој бес и она ломи тај крчаг препун најлепших емоција и одлази ка оној другој, тежој и страшнијој страни љубави – тузи. Ипак, ни ту, она није спремна да се одрекне идеје свог идеалног пара...

Постоји нешто недокучиво нашем уму,
Нешто што је од праискона уткано у нас,
У исти мах и у нама и изван,
Необјашњиво,
Као измаглица лебди испред погледа,
Видиш је,
Али не можеш да је ухватиш голим рукама.
И ту, баш ту,
Почиње вечита песничка потрага...

ПОЖУДА

ИД

Ти си Мој,
никад почињен грех
који кријем у мраку зеница.
Док те посматрам,
гушим у себи нагон праискона
и бежим у далеке углове свести,
где смо посве слободни и сами.
Слободни учинити све оно
што овде никад не бисмо смели.
Тамо, ти си све оно
што никад никоме бити нећеш –
Моја лудачка жеља,
Немогућа љубав,
Рушилачка мржња.
Тамо, скидам ти окове
и губим се у мирису твоје коже,
док истражујем део по део твог тела,
кидам и отимам комад по комад твог меса
натопљеног мојом неутаживом жудњом.
Желим те онако
како те никад нико желети неће.
Водим те оним путевима љубави
којима те нико никада...
Ти си мој роб и господар
у том лавиринту лудила и страсти
из којег нам нема излаза...
Учини ме својом као нико никада

пре нити после...

Отми ме од себе саме

док се не изгубим у преплету твојих руку,

док се не истопим до последње капи свог бића,

испиј ме као најслађи отров

и умири са мном

на том одру од љубави и цвећа...

Умири...

Док не постанемо једно

што смо одувек и били,

само што се нисмо срели...

Дошао си касно,

неухватљиви дечаче мојих снова.

У освит зоре туђег неба.

ЕКСТАЗА

На врху свог језика
сачувај мој укус.
Цртај по мојој кожи твој лик
који ме је коштао разума
и усели се у моје тело
као у сопствену кућу.
Ради са мном шта хоћеш!
Ја ионако више нисам своја.
Ја сам Твоја.
Ја сам Ти
док се као змија
обавијам око твог тела,
пратим ти обресе и сисам крв
која је потекла за мене
још оног јутра када си се родио -
за мене си плакао.
Дозивао си ме кроз године
које су тек долазиле...
Дуге, предуге зиме,
ратови,
градови,
стајали су између нас.
Али ја сам те чула
кроз шапат столећа
и дошла сам
са првим зрацима сунца.
Стигла сам.

Узми ме.
Предај се.
Буди мој.
Као што сам ја одувек
била твоја.

ПРЕДАЈА

Ушао си ми под кожу,
шириш се као пожар
и претвараш у прах и пепео
све што ниси Ти.
Немоћна да се одупрем,
предајем Ти се као благој смрти.
Ја знам да тамо куда идемо,
пут је присут трњем и чемером
од којег ми душа дрхти.
Немоћна да се одупрем,
свесно ходим у тај мрак
слатке чежње за тобом.
К'о рањена срна,
заробљена клопком,
цвилим за слободом,
а знам да је живот без тебе
исто што и смрт.
Шта ће ми сада:
и небо,
и птице,
и власти траве
које се повијају под ветром...
Шта ће ми сада
сва лепота овог света
ако тебе нема тамо...
Шта сам ти ја,
незахвални лајавче?

Од себе саме си ме одвојио.
Загосподарио нада мноу
као над рђбом.
Изгубила сам се у потрази за собом.
Одустала од свега
што нема везе с' тобом.
Шириш се као пожар под кожом...
Односиш све што ниси Ти.
Предајем Ти се као благој смрти.

ТИ И ЈА

Ти си Ја,
Ја сам Ти.
Желим те стомаком,
Осећам бедрима,
Гориш у мени
као хиљаде буктиња.
Желим
у тој ватри да сагорим
и поново се родим –
само да бих опет могла
тебе да волим.
Изнова и изнова,
у вртлогу страсти,
Ти постајеш Ја,
а Ја Ти...
Осећаш ли?
У твојим рукама
умирем и рађам се
између трептаја.
Предајем ти се...
Узимам...
Губим до лудила
које нас обузима...
И све друго је неважно.
Свеједно...
Само Ти и Ја,
Ти као Ја,

Ја као Ти.
Осећаш ли?
Да ме тело за тобом боли?
Да једини лек за овај немир си Ти?!
Питаш ме шта желим...
Ништа и све...
Целога тебе...
Само то може да ме задовољи...
И нека се распе вечерас свемир,
нека нас војска комета опколи,
оптужи
пред урокљивим очима мрака
које вребају погрешан потез...
Мени је свеједно,
све док си Ти Ја,
а Ја Ти...

ПРИСУСТВО

Осећам те
иако ниси ту.
Грлим те рукама,
у мом си наручју,
Саткан од уздаха
којима ти милујем кожу,
Стварнији од болне жеље
што ми утробу разара,
Опипљивији од тканине
која ми тело покрива
и чува га од хладног назеба
неприпадања...
Осећам те
иако ниси ту.
Ти си мој.
У мени.
Око мене.
Као зрак
без којег не могу да дишем,
свуда се простиреш...
Осећаш ли?
Треbam те!
Као воду
која ми натапа суво грло,
гутам те.
Ти си киша,
Ја земља,

жедна тебе.
Осећам те...
Ти си све,
Ја ништа.
Утапам се у тебе...
Добровољно предајем...
Полажем светло оружје у твоје руке.
Узми ме...
Однеси до оног извора
што живот се зове.
Напоји ми душу жедрну тебе.

ЕРОС

Дођи у сами освит сунца
док смо још чисти и невини
од туђих пожуда.
Попиј ми росу са ока,
умотај ме у измаглицу свог погледа,
па ме положи тако тек рођену
у мирис дивљег цвећа.

Поспи ми пољупцима беличасте дојке
које дрхте под твојим додиром
меканим као свила.
Завештај их будућим поколењима
која ће носити твоје име.

Ја за друго и нисам створена
него да будем твоја.
Омађијај ме слатким језиком,
овенчај уснулим љиљаном
и учини својом невестом.

Нека природа заклони поглед
пред том лепотом,
Нека се утишају и реке, и птице
и влади траве које цвиле под нама...
Нека све овоземаљско занеми
пред вечном заклетвом твог срца
које се обећава само мени.

Ти још увек не знаш драги,
али са неба ће се зачути на стотине фанфара
које ће свирати оду нашој љубави.
Спој наших тела биће судар светова
у далекој васиони.

А тамо,
у мрклом мраку бескраја,
где се време у вечност броји,
засијаће нова звезда
посађена овог јутра
у мојој утроби која гори.

Зато, дођи и узми ме у сами освит сунца
док смо још чисти и невини
од туђих пожуда.
Попиј ми росу са ока,
умотај ме у измаглицу свог погледа,
па ме положи тако тек рођену
у мирис дивљег цвећа.

ЕРОС И ТАНАТОС

I

Вољени мој,
откад те волим
две силе воде непрестану битку у мени.
Ходам овом земљом као непожељан гост.
Нити кога чекам, нити коме треба.
Сваким кораком којим бежим од тебе,
враћам ти се.
Сваком мишљу којом те терам од себе,
ти си све ближе.
Мирис твог тела
шири се мојом собом као тешка болест
од које ми нема спаса...
Зар не видиш?
Твој прозрачни додир реже ми врат.
Као дух од којег не могу да се сакријем,
увлачиш се у сваку пору тела
и живиш кроз мене – уместо мене.
Болиш и разараш сваки дамар
који, ионако, куца само за тебе.

II

У твојим очима живе две птице.
Једна је пожуда, друга смрт.
У исти мах,
Ја хоћу
и да волим,
и да умрем!
Узми ме!
Убиј ме!
Више није важно...
Спаси ме од себе саме...
Отерај ме у мрак
да не видим и не чујем:
Твој лик који ме опседа
као опомена,
Твој глас који ме прогони
као хиљаде гонича...
На пустом пољу
немам где да се сакријем...
Пуцај у ове груди
које, ионако, дишу само за тебе!
Вољени,
Ја ћу умрети срећна
јер једино тако
свему овоме може доћи крај.

ИГРА

Ми смо опасна игра пламена и ветра.
Ватрени плес у ноћи.
Шта хоћеш од мене у овом мрклом мраку?
Да ти покажем пут којим већ идеш
или да кренем са тобом?
Зар не видиш да сам осуђена
да сагорим у властитом пепелу?
Заувек заробљена у својој самоћи...

Еоле мој,
Испред тебе је пут непрегледно дуг...
Раширених крила грлићеш многе
као што вечерас распирујеш мене...
Не играј се са мном!
Пре ћеш сагорети
него ли ћу се ја разбуктати у потери за тобом.

Чујеш ли ову музику ноћи?
Ти умилни тактови злосутно ми се увлаче у уши
и опомињу да морамо стати...
Твој дах ме разиграва и тера да поново волим,
да се разбуктам у свој својој помами,
да те обгрлим овом сулудом страшћу
док не сагоримо и ти, и ја
и све што нам је свето на овој земљи.

Еоле мој,
Зароби све своје ветрове у мешину

осим једног који носи урну са водом.
Угаси ме Скироном!
Нека утрнем вечерас за тобом
и иди даље...
Путуј!

Лети светом раширених крила.
Грли планине, горе и врлети.
Вите јеле и сеновите брезе
биће ти најоданије љубавнице.
Све ће те волети и за тобом патити,
неухватљиви лајавче!
Али ниједна неће знати као ја
са тобом горети
и небеске звезде упалити.

Све оне биће друге
јер само ја ћу знати
угрејати твоје хладно срце
када наступе зимски дани.
Иди!
Дивне су небеске боје у дан светли.
Моје царство је мрак.
У њему ја ћу због тебе умрети.

?

КАСНО

Већ је настала вечита ноћ
када је дошао
Дечак са звездом на челу
и ватром у рукама.

„Зашто си дошао сада
када сам одустала од тебе?
Долазиш ли као опомена?
Уснули шапгач давно закопаних жеља
или си, пак, само обмана мог болесног ума?
Не лупај о моје груди!
У њима је зденац ископан давно пре твог доласка
за моје мртве жеље.
Не буди давно заспало!
Бежи, Опсено!
Знам да ћеш нестати са првим трептајем ока...
Иди, поспи звездама туђе небо.
Разбуктај се као Феникс
док не сагориш у лудилу страсти.
Буди њен као што никада нећеш бити мој.
Диж се до неба
док будеш ходао овом пустом земљом
на којој ја чекам смрт.
Своју.
Твоју.
Одлази!
Без мене никада нећеш бити цео!

Проклињем те јер си дошао касно!
Обмано!
Опсено!
Буди јава некој другој!
Воли је са то мало срца
што ћу ти оставити у грудима
да те одржава у животу.
Остари с' њом
као што са мношћом никада нећеш.
И када ти дође време –
умри на њеним грудима.
А ја...
На вечним пољима,
ја ћу чекати да се родиш поново.
Овај пут за мене.“

РЕЗИГНАЦИЈА

Чекала сам те као жедна земља кап воде.
Умрла за тобом
пре него си стопом стао на ово тло.
Уобразиљо мог ума!
Такав не хода овом земљом!
Зашто си дошао сада
када сам престала веровати да постојиш?
Зашто ме чикаш
погледом, језиком, врцавим духом?
Тражиш да пробудим у себи
оно што је одавно заспало.
Можда од мене заувек отишло...

СВАКИ ПУТ

Сваки пут
када мислим на тебе,
гурам себе до ивице
са које бих врло лако могла
да посрнем,
да паднем
и да се никада више не дигнем.
Сваки пут,
изнова и изнова,
нешто ме тера
да идем преко граница,
да ти се предам
и дам
оно што се само одабранима да...
Сваки пут,
душа ти лети у загрљај,
а да ме и не пита...
Као да те препознала
из неких давних времена...
Напокон пронашла...
А ја...
Стојим пред њом
немоћна и нема.
Не знам ни самој себи
објаснити шта се дешава...
Јеси ли ти, заиста, тај?
Творац мог свемира.

ИСТИНА

Знаш ли да сам довољно луда
да пребацим брда преко литица,
да истини као смрти погледам у очи
и да је превалим преко усана.
Да њоме убијем и тебе, и себе,
и све оно што се нашим животима зове.
Јеси ли спреман скочити у гротло пакла
заједно са мном
да би се виноу слободан у небеса?
Признати себи да трагаш за зрном могућег
у немогућем?
Узети ме за руку и повести тамо
где ћемо се голи погледати у очи?
Хоћеш ли ме волети и тад?
Хоћу ли ја и тад видети себе у теби?
Да ли ово што имамо овде – сада,
може да постоји изван немогућег?

ПИТАЊЕ

Унео си радост у сваки дамар мог бића.
Осветлио мрак који ме је гутао.
Будила се и спавала са твојим ликом пред очима.
О, волела сам те као никад никога.
Осећала да си моја друга половина.
Јеси ли?

КАЗНА

Ко те је послао да ме прогониш?
Јеси ли ти нека казна
јер сам свесно, давно, закопала
оно најсветије у себи.
Зар сам крива што сам мислила
да те никада нећу наћи?
Што сам позвала заборав у помоћ
да ме спаси?
Да, знала сам колико могу волети!
Толико, да у тој ватри могу сагорети.
Заувек страдати.
Никада се не подићи.
Своју смрт сам видела у тој лудој помами!
Зар сам крива што сам побегла?
Престала сам те тражити.
Убедила себе да не постојиш.
Тако је било лакше све поднети
јер како бих могла живети с' мишљу
да негде постојиш, а ниси мој?
Зашто си сада дошао?
Знаш да те сада не могу волети.
Не, лажем...
Ја те волим још од оног дана
када сам очи отворила.
Док се још нисмо срели
осећала сам да постојиш,
али, тако дуго те није било љубави...

Зашто си дошао сада
када не могу твоја бити?
О, лажем...
Твоја сам
више него сам икад ичија била
и више него ћу икада ичија бити.
Само...
Желим да те дохватим,
Да дишем поред тебе,
Да ти сваки уздах ухватим
и предам га заборау,
Да те пољупцима будим,
Да се смејем са тобом
док нас све не заболи...
А то не могу, љубави...
Ти си казна и освета
од које ми нема спаса.
Дошао си да ми кажеш
да ми је време умрети.
А ја бих с' тобом сваки дан,
Да се будимо са сунцем
и лежемо са месецом,
Да једно другом
најлепше тајне у уши сипамо,
Да остарим са твојим дланом у мом,
Да умрем са твојим именом на уснама
и да сам љута на смрт
само зато јер тебе остављам.
Мој живот сада, без тебе,
пишљивог боба не вреди.

Све што постоји, дише и расте
на овој земљи -
за мене си то Ти.
Толико и тако бих да те волим
али не могу, вољени.
Дошао си касно
да ме на љубав подсетиш.

ДА ЛИ ПОСТОЈИ МЕСТО?

Да ли постоји место на овом свету,
осим у мојој глави,
где можемо бити оно што јесмо
једно пред другим.
Без страха, лажи и скривања...
Скинути до голе коже...
Ослобођени од свега што није истина...

Да ли постоји место на овом свету,
осим у мојим сновима,
где слободно можемо пружити руке
једно према другом.
Осетити додир и под прстима...
Тај додир који је око нас као аура,
само нама видљива...

Да ли постоји место на овом свету,
довољно тихо и спокојно,
где ћеш чути мој глас који ти говори
да те воли до лудила...
Иако те никад нисам ни пољубила,
нити загрлила,
осим у сновима...

Да ли постоји место на овом свету,
отргнуто од сна,
где ћеш ми рећи да ме волиш
исто онако као тебе ја.

Да све ово није моја уобразиља
и да смо ми они
који су се тражили вековима...

Да ли постоји место на овом свету,
осим у мојим надањима,
где ћу ти се напокон дати цела
и рећи твоја сам као никад ничија...
Твоја сам још од дана свог рођења...
Тако је записано у звездама...

Да ли постоји место на овом свету,
вољени,
где ти и ја можемо бити оно што јесмо
без бојазни...
Спојити душе и тела која су се одувек тражила
по беспућима погрешних љубави...

Да ли постоји такво место на овом свету, вољени?

ВАРИЈАЦИЈА НА ТЕМУ

Када све прође
и када останемо сами,
пронађи ме у сећању
и пробај да сачуваш у себи
бар зрнце истине о мени.
Никада ти нисам рекла
да си ти био онај
за којег сам мислила
да не постоји.
Дечак којег ћу вечно гањати
на листовима белог папира...
Ако у твојим очима
нисам пронашла
давно изгубљену себе...
Шта сам онда видела?
Кажи?

ЛУТАЊЕ

Заносно је ходила кишним плочницима
у непознато, неизвесно
док јој је у ушима свирала мелодија *Caruso*.
Ношена гласом Паваротија,
пркосила је појавом сивилу оловном...
Ваздух је резао сјајном оштрицом
као нож,
остављајући трагове
на зајапуреним образима,
промрзлим бутинама
у црним, најлон чарапама
које су хитале...
Куда?
Куда си пошла залутала девојко?
Шта ако пут којим идеш
изневери твоја очекивања?
Ти летиш улицама од сивила,
не додирујеш тло од камена...
Ти, која си у облацима
и у овај кишни дан,
куда идеш?
Да ли знаш?
Шта ако те тамо куда идеш
не чека онај о којем си сањала?
Шта ако је он твоја уобразиља
која никад није ни постојала
осим у твојим маштањима?

Шта ако је све оно што мислиш
да он јесте,
твоја глава исткала,
по својим мерама скројила,
како би умањила недостајање
које траје још од искона?
Шта ако он није та друга половина
којој се надаш?
И шта ако је сва та прича о сродним душама
заблуда, опсена занесених љубавника
који би да воле преко граница,
иза лудила?
Оних који би да живе ако треба и један дан,
али да тај дан буде онај у којем се небо отвара
и части одабране ретким даровима...
Слатка је киша звезданог неба у тај дан!
Али шта ако...
Ако не постоји онај који те разуме
док га ћутке гледаш,
Онај који иде даље,
Иза погледа,
Иза лудила,
Тамо где си одувек сама била
и чекала на његов долазак?
Да, тражила си њега у мислима
јер нико од нас није рођен да би био сам.
Али шта ако...
Шта ако он није тај?
Можда се небо само играло с' вама...
Сада...

Колебање те спутава
и кишни дан као да се тек сад
пред твојим очима открива...
Твој корак је од олова...
Сада, хтела би да будеш обична...
Да се радујеш малим стварима,
да не страдаш оволико...
Јер не могу то сви –
Дотаћи небо и пасти на дно.
У исти мах,
грлити и срећу, и бол.
Не, ти ниси рођена за то...
Зашто плачеш девојко у кишни дан?
Хтела си да летиш на крилима сна,
лакокрилог, неухватљивог...
Да побегнеш у сунчан дан...
Да тамо нађеш њега,
Онога који спасава од недостајања
и лаганог умирања...
Пркосна девојко,
загризи усну црвену од крви,
нека заболи,
и пружи корак који ће заувек лутати
између радости и боли.
Ходај улицама сулудих мисли
од којих мозак ври и
прети да дигне у ваздух
сва та надања, ишчекивања
због којих те душа боли.
Загризи усну,

нека поцрвени до крви
и пружи корак,
иди у непознато, неизвесно...
Једно је сигурно –
ти ћеш увек лутати и тражити
Оног који не постоји...

ИЛИ – ИЛИ

Ти си мој последњи спас
или неизбежна смрт.

У твојим рукама је кључ
који ослобађа или убија.

Ја сам већ одавно поражена животом...

И шта год да је сад посреди,

воља богова или твоја одлука,

ја сам спремна да ту чашу испијем до дна.

Зато, сипај!

ЉУБАВ

ДАНТЕОВ 2. КРУГ (ФРАНЧЕСКА И ПАОЛО)

Постоји тај један тренутак
У вечности заборава
Кад нам се погледи сретну
И душе заплешу заједно
Након дуго лутања
Пронађем себе у теби
Као што ти пронађеш себе у мени
Отплешемо тај неми плес препознавања
Који траје само трен
Пре него што га ветар однесе
И опет нестане све...
Али душо моје душе,
Тај трен...
Не бих га мењала
За сву вечност заборава
Који доноси смирај.

ЕЛЕГИЈА

Ти си светлост у тами мог бола,
Бели лептир у црној ноћи.
Проћи ће још много страхова кроз ову душу
која тражи смирај у твојем крилу.
Не остављај ме саму у мраку...
Разгрни га као завесе
и пусти сунце да ме испије
као кап воде на врелом длану.
Желим да се поново родим у твојем погледу.
Да вечно спавам на твојем образу.
Воли ме као да ћемо сутра умрети
и као да ништа друго није важно
осим наше љубави.

ЉУБАВ

Видим те.
Ти си чист
као та бистра суза у твоме оку.
Пружам ти длан
и чувам те да се не оклизнеш
низ ивице те туге.
Душо моје душе,
видела сам те скривеног
иза капака бола.
Зашто се кријеш?
Пусти ме да уђем на то свето место
и посејем пољупце.
Ушушкај се у моје срце
као уплашено дете у наручје мајке...
Погледај ме...
Покрићу те топлим ћебетом заборава
и открити тајне даровања.
Опрезно,
да не пробудим сећања која боле
упалићу светла твоје душе...
Не плаши се.
Ја нисам као друге.
Показаћу ти небескоплате висине
у којима љубав уз радост станује.
Тихо,
да не реметим тишину,
певаћу ти успаванку о изгубљеном дечаку

који је напoкoн прoнaшao сeбe.
Видeлa сaм тe.
Нe крiј сe...
Пусти мe дa уђeм у тeбe.

ВОЛИМ ТЕ

Волим те,
Док провирујеш из мрака свог страха и
кријеш се иза врата крлетке у коју си срце закључао.

Волим те,
Пусти ме да уђем у твоје одаје и осветлим просторе.

Волим те,
Зар не видиш у мојим очима да се љубав као дуга
прелама над житним пољима твог бола?

Волим те,
Пусти ме да испијем све туге које те носе далеко од
мене.

Волим те,
Полети са мном у модре висине,
показаћу ти тајна места заборављања и слободу о којој
сањаш.

Волим те,
Хајде да грлимо живот и љубимо сунце свакога дана...

Молим те,
Не терај ме од себе.
У твоје око желим да спавам.

Волим те,
Пусти ме да те поведем...

СНОВИЋЕЊЕ

Једини мој,
Јутрос,
у сами освет зоре
док се сунце будило из дубоког сна
и дизало ка небу да отера мрак,
обузе ме слатко сновиђење
и ја видех најдивнији сан:
*Нейреїледним їорама
заједно ћемо ходиїи у сунчан дан.
Држаћеш ме за руку и својом зваиїи.
Пољским цвећем,
од којеї ћу нам свадбени венац їравиїи,
Ти ћеш ме киїиїиїи.
Шумске јеле ће нам кумоваїи.
Небо, наш маїиичар биїи.
Звонким їласом који ће далеко їуїоваїи
на вечну љубав ћемо се заклињаїи.
Облаком сненим ми ћемо се їокриваїи,
Земља ће нам їосїеља биїи.
И їу, на їиом светиом месту,
у уїироби која нас све изнедри,
склуйчаћу се као їуж
у кућу од ївої їазуха.
Дисаћемо љубав од удаха до удаха.
Волећу їе као шкољка
која се само їеби оїивара
и нуди бисер,*

скривен од њуђих њоїледа.
Све моје биће њвоје.
Сваки дамар,
сваки оѡкуцај срца,
ѡкреї ѡела обузеї ѡжудом,
грхѡаће ѡред ѡобом
као смрзнуѡа ѡѡица ѡод кишом.
Викаћу на сав ѡлас
да ѡе волим и да си ѡи ѡај
збої којеї живим и умирем
у исти мах.
Волећеш ме
као да ћемо суѡра умреїи
и као да ће се сва ѡа лейоѡа,
ако ѡредахнемо само на ѡрен,
ѡред нашим очима сакриїи.
Љубићеш ме до бесвестїи,
док ѡи усне не ѡоцрвене од ѡубави,
док ѡи се сва крв у лед не ѡреївори
и ѡоново оживи ѡод мојим додиром
који ће као ваїра ѡреїи.
Волећу ѡе
ушима, језиком, ѡрудима,
свим својим овоземаљским чулима.
Сиѡаћу ѡи најлеїше и најсїрашњије речи
низ ѡуѡ ѡољубаца
који ће нас водиїи до самої средишїа
наше ѡубави.
Тамо, ми ћемо ѡостїаїи
једно ѡело и једна душа.

Она душа о којој смо сањали
док се још нисмо нашли,
а коју смо ипак дуго изражили.
Блесак твоје иреника у мраку вечности
биће награда за све оне године лутања
без љубави.
И неће бити важно
и ако нас смрти сува посеће –
Ми ћемо знаћи
да смо макар на један дан
били једно и истински волели.

СРАСТАЊЕ

Желим да се скинем пред тобом,
да се скинеш преда мном,
да се једним погледом обухватимо цели
и тако голи погледамо у очи...
Желим да ти душу жедну тебе
као драгуљ у руке положим.
Да узмем од тебе оно што је одувек
само моје...
Видиш ли?
Ти бисери у твојим очима
одувек су само мени припадали...
Ја сам дошла да останем.
Да узмем оно што ми припада
и да се са тим даровима
теби у руке предам.
Ја никада нисам оволико сијала...
Без тебе,
само сам бледа сенка своје лепоте била...
Сада,
окупана твојим погледом пуним бисера,
предајем ти се на длану
и узимам оно што ми припада.

СЛОБОДА

Твоје руке су створене
да би ме носиле до свемира...
У твојим очима,
цела планета ми се открива.
Ти си мој свет отргнут од сна...
Топим се у том океану без страха
и по први пут у животу –
Ја сам слободна!
Предајем се недостижној дубини
и непрегледној даљини
тог плавог бескраја...
Осећам твоју снагу
док ме носиш на рукама...
Зар није диван осећај
веровати некоме толико
да му даш целу себе,
без страха да ћеш се изгубити?
У твојим рукама,
Ја сам Цела,
Потпуна.
И не, не плаши ме
ни та дубина, ни ширина
твог бескраја
јер сам своја и твоја,
ношена на снажним крилима
до свемира...

ПРВИ СУСПРЕТ

Све те водило к' мени...

Можда те нисам знала одмах препознати,
али сада знам – све те водило к' мени.

Сећам се тог погледа и руке која ме је зауставила...

Никада пре нисам осетила толико нежности
у једном додиру који није значио ништа,
а био је све!

Тај додир од мекане свиле нагнао ме је
да дигнем поглед и видим те!

Дуго сам те тражила по беспућима душе...

Толико дуго, да сам одустала од тебе.

А онда, када сам престала да се надам -

Ти си дошао,

зауставио ме, дотакао и погледао...

Све те водило к' мени...

Сада знам.

И без обзира на сав мрак око нас,

ја знам да си ти тај.

Светлост у твојим очима те открива.

УТОЧИШТЕ

Ја сам јастук за твој стрмоглави пад.
У мом наручју ти си сигуран.
Зато не бој се зла које је свуда око нас.
Са тобом ја сам јака
Као мајка
која не признаје очај,
Као земља
која подноси бат прекомерних корака,
Као небо
које одолева свим непогодама.
Моје руке су створене да те обгрле и сакрију
од свега што није љубав.
Ти си онај који се једном рађа.
Искован у мојим сновима
одвајкада спаваш ми у грудима.
Ти си скројен за џеп мог капута.
Носим те поред срца као највреднији дар
и не дам никоме.
Људи често губе оно што највише воле...
Ја те чувам ту, крај срца, и не дам никоме.
Ти си рођен за мене.
Зато не бој се зла које свуда око нас.
Ја сам јака
Као мајка,
Као земља,
Као небо.
Сакриј се под моје окриље и само воли ме...
То је све што хоћу од тебе.

• • •

Вољени,
Знаш ли да си у мени покренуо реке
за које сам мислила да никада потећи неће.
Бацао ме о сопствене хриди
на којима је крварила моја душа.
Ја сам поражена.
Као бродоломник на сред океана зазивам Божове
да ме спасе...

ПРИПАДАЊЕ

14. децембар,
Још један претпразнички дан
у којем снег усамљено пада по улици.
Стојим крај прозора собе,
ушушкана у топлоту мисли о теби,
покушавам да докучим...
Где смо то залутали?
Чија је ово игра?
Богова, удеса, нас самих...
Зашто су нам се путеви уопште укрстили
када не можемо једно другом припадати?
Ако је припадање -
Додир твоје руке или спој усана,
Судар тела која боле од незадовољених пожуда,
Отелотворење свега онога што кријемо иза погледа...
Зашто смо се уопште срели?
Зашто су нам се путеви укрстили?
Ако припадање није
Плес душа
које уплашено вире иза очних јабучица
док музика болно прети да експлодира
као крвава планета погођена кометом
из мрачног бескраја.
Ако припадање није
Светлост која ме обасја
сваки пут када се пронађем у твојим очима,
где ме обгрлиш рукама и ставиш у наручје

да ме сакријеш од мрака који је свуда око нас.
Ако припадање није
Тај трен препознавања
који је важнији од вечности неприпадања.
Када сам твоја више него своја
и као таква – цела, потпуна.
Зашто смо се срели?
Зашто су нам се путеви уопште укрстили
ако не због тога
да у твојим очима откријем:
Другачије боје неба,
Ретке птице чаробног гласа
И све лепоте овога света
обучене у неко ново рухо,
саткано само за мене...
Ти си моја кућа
у којој се слободно одмарам.
Гола и неспутана
нормама, забранама,
свим тим осредњим и небитним стварима.
Ту, ја сам своја на своме...
Ту, ја уживам ослобођена од свега
што није љубав, слобода и истина.
А, ако то није припадање, шта је онда?
У твојим очима је соба
са погледом на овај децембарски дан,
где се удаљена неколико џиновских корака од тебе,
протежем као мачка на твојим раменима.
Осећаш ли ме?
Чујеш ли да те дозивам кроз град?

Мој глас путује и губи се
кроз улице, паркове,
писак трамваја
док се обрушавају низ београдски булевар
који је заспао мртвим сном
откако нема наших корака
да се случајно сретну
на његовим плочницима.
Зашто су нам се путеви укрстили тај дан?
Да бих у твојим очима пронашла
најневинију радост
која ме пробудила из дубоког сна
у који сам давно утонула?
Чија је ово игра?
Моја, Твоја, Богова...
Зашто си ме будио
ако не могу да живим свој сан?
Ја нисам само душа
која плеше на лабавој жици емоција.
Ја сам и жена
која жели да припада телом, утробом, уснама...
Зашто смо се срели?
Зашто су нам се путеви уопште укрстили,
ако не због тога
да схватимо да се припадање
голим рукама не обухвата.
Припадање је неухватљиво.
Као љубав.
Дишеш га и осећаш.
И када бежиш од њега,

не можеш да одлуташ.
Нађе те у сваком кутку тебе
у који се сакријеш
и опомиње да више ниси свој.
И можеш да одеш далеко, најдаље
и да се никада више не вратиш
на тај булевар
где су вам се кораци случајно срили
тог сунчаног дана
који је далеко од овог децембра
којим сада бесциљно тумараш,
Ти ћеш опет припадати њему,
више него себи.
Јер ко ће га знати ко је тако хтео?
Богови, удес или ми сами...
Да се тог дана пронађем у твом погледу
и душу предам баш теби,
иако те никада нисам ни пољубила,
нити руком дотакла...
И ако то није припадање,
ја онда не знам шта јесте, љубави...

НА КРИЛИМА СНА

Било је дана лепих к'о сан...
Летела сам улицама...
Птицама певала твоје име
да га не забораве никада.
Твој осмех
лебдео је испред мог погледа.
И када ниси био ту,
испред мене,
у мислима цртала сам ти обресе.
Љубила ти образе саткане од месечине,
На челу ти одмарала,
У твојем оку се скривала од туђих погледа...
Цео боговетни дан време сам убијала
у шкољци твог увета.
Тако склупчана,
ослушкивала сам ти срце:
Да ли бије за мене?
Стрепела да не застане,
да ме не испусти и у заборав с'крије...
На трепушкама твојим сан сам чекала...
Љуљушкала се на тој води од шећера,
па те тражила по сненим беспућима
да бих те и тамо волела...
Будила ме топлина твог погледа,
Лице сам умивала на твојим рукама...
Као мачка,
протезала се између твојих нежних додира

који су позивали на грех
од којег ми је утроба горела.
Волела сам те као никад никога.
Била твоја од зоре до сутона.
Па опет, од мрака до сванућа.
Цела и сва.
Као никад ничија.
Из дана у дан,
проживела с' тобом цео један живот,
отргнут од јаве, на крилима сна.

У ТВОЈИМ ОЧИМА

У твојим очима
Ја сам она која јесам.
Ти ме покрећеш...
Будиш из дубоког сна
којим сам давно заспала.

У твојим очима
Ја се поново рађам
јака, слободна и спремна
да будем оно за што сам створена...

У твојим очима
је звезда коју сам некада давно изгубила.
Њу си чувао за мене да бих остварила сан
којим се не сања већ лети на крилима
високо и далеко до бескраја.

У твојим очима
су сва блага оног далеког света
који ме позива и чека да га освојим
и теби у руке дам...

У твојим очима
су гнезда за моје птице
које се након дугог крстарења светом
у твој поглед поново врате да дом осете.

У твојим очима
су сва чуда овога света
створена само да мене опчине
и твојом учине.

ИНСПИРАЦИЈА

Нешто у теби
као вишевековна музика,
опија ме, обузима
и носи до бескраја...
Тада,
у твом погледу,
ја постајем перо
које се од земље одваја,
лети у небо
и постаје део стварања...
Тамо,
Ја напокон постајем Ја.
Она,
коју сам тако дуго тражила –
Слободна и свемоћна!
Тамо,
ја немам граница
и никада се на завршавам.
Тамо,
креирам наш свет саткан од сна.
У њему проналазим тебе –
Оног,
којег сам тако дуго тражила...
Тако дуго,
да сам била одустала,
дубоко под земљу га закопала.
Умрла заједно с' њим...

Убедила себе да не постоји
ни он, ни ја -
оваква каква сам сад.
Била сам пристала на живот као на лаж,
на неприпадање никоме и ничему,
понајмање себи које сам се одрекла
због те вечне боли,
недостајања које траје још од искона...
Али онда...
Онда си се појавио Ти са тајном у очима.
У твом погледу,
Ја постајем истинска Ја,
Ти си инспирација
која ме од земље одваја...
Ти ме расипаш и поново састављаш.
Допушташ да будем
Своја,
Твоја,
Цела,
Потпуна,
напокон Слободна...
У твојим очима
ја сам спремна да се предам без страха
да ћу поново бити изгубљена...

ПИГМАЛИОН

И док су сви говорили да си сан,
Уобразиља која не постоји.
Ти си био у мени,
живљи од свих.
Будио ме осмехом,
успављивао тешким уздахом.
Разапео си ме на крсту
који сам сама себи сковала
да бих о теби певала.
Китила сам те врлинама многим
да би био достојан
најдивније оде о љубави.
Птице сам ти гнездила у пазухе
да би могао да летиш
над песмама мојим.
Беличасти облаци били су ти станиште.
Хранила сам те љубављу својом
као вечном амброзијом,
појила нектаром.
Све најсветије и најчистије од себе
дала сам у руке теби.
Желела сам да пробудиш у мени
оно што никад нико успео није...

Да ме винеш до оне усамљене звезде
која тајну крије.
Да је ухватим, присвојим, у џеп сакријем

и теби поклоним када ми се отвори.
Да њоме обасјам твој лик
који ћу целом свету показати,
да те виде очима мојим,
да виде да ниси сан,
него јавна стварнија од свих.

Душо моја,
живећеш у песмама мојим...
И када нас смрт посети,
и када више никог не буде
од оних који су нас знали
и овом земљом ходали,
Ти ћеш живети у вечности,
моја љубави.

БЕС

КУКАВИЦА

Ти, мушка кукавице,
која се кријеш иза сопствених недела,
имај муда па стани испред себе,
испред своје грешке.
Јасно и гласно,
или макар тихо,
да се једва чује,
реци: „Крив сам и казну заслужујем“.
Не плаши се осуде.
Можда ћу рећи није то ништа.
Сви ми грешимо.
Људски је и грешити, и праштати.
Ја могу опростити.
Али ти, кукавице,
који се плашиш осуде,
па се све више запетљаваш
к’о пиле у кучине,
сваљујеш своје кривње на друге –
ниси човек,
нити мушкарац.
Ја пљујем на такве.
Такви нису у стању
у ватру скочити зарад љубави,
Такви нису у стању
даље од себе видети,
За друге умрети...
Мушка кукавице,
Ја нисам рођена за такве.
На такве, ја пљујем!

ЦРНОМ ЧОВЕКУ

Никада ја нећу бити толико
лош човек
колико ти мислиш да јесам,
као што ти никада нећеш бити онолико
добар
колико сам мислила да јеси.
Моја граница је небо,
а твоја земља.
Ми смо два пола различита.
Ја сам светлост.
Ти си мрак.
Опрости ми што сам хтела
да горим за тебе.
Да ти покажем неки лепши свет.
У твојој души пустош спава,
а ја, будала,
цвећем сам китила све твоје мане
и претварала их у врлине.
Желела сам да те винем у висине,
да заједно бродимо небом,
а ти...
Ти си ме сурвао у отужне долине.
Обојио у црно.
Никада ја нећу бити онолико
лош човек
колико сам мислила да си ти добар
и нећу ти узвратити истом мером
јер ја сам светлост,
а ти си мрак.

ЕНИГМА

Нисам ја оно што ти мислиш,
нити сам у стању то икада бити.
Као затворена књига
пред тобом вечно ћу стајати.
Египатска Сфинга,
чију загонетку
никада нећеш одгонетнути.
Није лако бити човек,
узети на себе све те патње и боли.
Остати свој упркос свему.
Гајити врлину и газити ману.
Погледати изнад других.
Изнад себе.
Издићи се изнад блата и кала
у којем се светина ваља.
Рећи себи:
„Можда се данас човек не цени,
али треба га сачувати у себи.“
Упркос теби.
Упркос свима
који би да га повуку у блато
да се гложи с' њима.
Када наиђу тешке боли
и када се узбуркају страсти,
треба рећи себи:
„Ти ниси рођена за такве ствари“.
Рашири крила и полети високо.

Дотакни ону звезду
о којој ти је некад говорио Неко,
ко је веровао у тебе и
који те је волео више од себе:
„Она је негде горе, на небу.
Чека те да је дохватиш.
Само пружи руку и скочи...“
Рашири крила маште и полети!
Киша сазвезђа ће те окупати.
Пусти, нека се гложе људи
који се никада човеком неће звати.
Јер човек,
човек је свет колико и Бог
који живи у њему
све док је светлост станиште душе његове.
Зато полети...
Хајде, душо...
Упали светло!
Победи мрак!
Вини се горе до оних који су као и ти
раширених руку небо грлили,
на њему себи место обезбедили.
Они се радују теби
и ономе што ћеш са собом донети.

ОПРОШТАЈ

Чујеш ли да се топот коња стишава у мени.
Замиру буре, страсти, све недовршене речи
које су реметиле тишину...
Вечерас свесно убијам оно најдраже у себи –
тебе, нас, двоје као једно...
Твоје име ишчезава на мојим уснама.
Никада га више нећу изговорити.
Умрећу са тим гласовима на врху језика.
Прогутаћу их као сопствену крв коју сам пролила
оног дана када сам те у себе пустила.
Чујеш ли ме?
Разапећу груди као једра
и ставити их на удар твојих бесних ветрова.
Ходаћу кроз живот рањена, али јака.
Плакаћу себи иза леђа.
Кидаћу зубима месо саткано од бола
и шутирати га по плочнику као отпад душе.
Цвилити и пљувати у исти мах над немоћи свог бића
које ће сањати о теби док је сунца и месеца
и мене мртве која ходам.
Знам...
Враћаћеш се да ме прогањаш
као дух свог коњаника
и ја ћу страдати као првог дана...
Круг патње ће се обнављати без конца и краја
док ја изнова, и изнова, убијам
тебе, нас, двоје као једно.

Али никада, никада више...
Чујеш ли?
Нећу дозволити
да твоје име пређе преко мојих усана.

ОДЛАЗАК

Вечерас умиреш у мени.
Бесповратно и тихо
пуштам те низ воде сећања
да се никада више не вратиш.
Слатке су сузе којима те оплакујем.
Ти никада нећеш сазнати
да си био нечија звезда у ноћи.
Амор, Аполон и Ерос,
сви ти богови у једном
које сам обожавала
приносећи им јутром
своје најчистије дарове.
Заблудо срца мог,
како занос зна да превари...
Бојала сам се сопствене смрти
којој ме водила
неразумна страст према теби,
а ипак, ти умиреш,
а ја остајем са остацима наше љубави.

Пуштам те нежно
као што сам те некад волела.
Одлазиш бесповратно у заборав.
Оооо, у стању сам ја да преварим
сопствено сећање.
Да га вежем у чвор заборава,
Да ти избришем лик

и предам те некоме
ко те баш таквог заслужује.
Нису за тебе драги,
моје песме где љубав станује.
Моја душа, широко поље,
за тебе биће непрегледна даљина.
Никада више њоме корачати нећеш.

Пуштам те низ воде очију мојих,
бесповратно одлазиш у заборав.
Ако треба ишчупаћу ово срце из груди
али ти никада више нећеш бити
његов господар.
Вечерас,
зазивам богове да ти подаре неку
исту такву као што си ти –
да буде достојна твоје пакости.
Оооо, драги,
нису за тебе биле моје песме.
Све те моје речи...
Сувише красоте је било у њима
и сувише лепе су их покретале мисли.
Ја сада сигурно знам
да оно што сам тако дуго сањала –
не постоји.
Због тебе, нећу га више ни тражити!
Тај дечак са крилима анђела
остаће вечно неухватљив
на листовима белог папира...
Нека оде и он неповратно
са твојом душом ђавола.

ЗАБЛУДА

Ушуњао си се у моје срце
неосетно као лопов,
с' осмехом на уснама
крао све што ми је драгоцено
и мењао за ново.
Знаш ли да болиш
опако и јако као блиска смрт?
Да, волела сам те раздрагано...
Трчала птицама у сусрет
да им причам о теби...
Сунце се радовало заједно са мном
док је дрвеће шапутало нашу тајну
немуштим говором.
Све на овом свету
што не говори људским језиком
дисало је са мном
и славило нашу љубав.
Ту луду, дивљу, страсну музику
чије ноте су свирале твоје име,
слала сам у свемир
да пробудим оноземаљске силе.
Да нас обгрле маглама млечним
и сакрију од других,
опасних и злих,
љубоморних на оно што смо имали.
Бежала сам тамо да те сакријем од њих.
Да те сачувам само за себе

чистог, неупрљаног.
О, ни слутила нисам да је већ тада
небо негде плакало над мојом тугом.
Да си црњи од ноћи црне
и да нису криви они.
Не, други...
Мрак у теби гутао је све пред собом.
Односио зрак по зрак светлости
којом сам хтела нашу љубав обасјати.
О, мој вољени лопове,
за неке друге звезде ће горети...
Небеска симфонија за њих ће свирати...
Ти и ја,
Глуви и неми,
Остаћемо овде,
Заробљени на земљи.
Свако са својим мраком.
Одлази.

ТИ

Понекад,
из највећих заблуда
изроде се најлепши стихови.
Једна од њих био си Ти.
О, како лудо срце зна да превари,
да разум помути
и све сиво и тамно
у ружичасто претвори.
О, како те је лудо срце волело,
Обмано!
Као никад нико,
господарио си нада мном,
а да ниси ни знао.
Нико није имао моћ као Ти.
Нико није знао тако волети.
Никада никоме нисам дала
колико теби.
Полако сам престајала бити
оно што јесам.
Постајала сам Ти.
А, нисам ти смела веровати...

БОЛ

Разапећу те на страницама
белог папира.
То ће ти бити освета за све боли...
Како си се само усудио
да ме тако унизиш,
ставиш у ред оних
који никада неће спознати
преко којих граница душа може да боли...
Ти си био изабран међу многим...
Свесно сам те китила драгуљима
да би био бољи,
Издизала до висина које уистину
достигћи нећеш,
Правила од тебе обожаваног бога
који не постоји...
Све најсветије и најчистије од душе своје
ставила сам у руке твоје...
А ти...
Усудио си се све то упрљати...
Прљаву игру са мном играти.
Бацити ме у кал
у којем су се ваљале оне сличне
истинском теби.
Не, нећу ти опростити слику дечака
који је умео да воли...
Упрљао си га заједно са мном
и то ме још више боли...

А њега...
Њега сам саткала од најлепших снова својих.
Он, који је био мој почетак и крај.
Он, за којег сам мислила да не постоји
отелотворен је под ликом твојим.
Како си се само усудио?
Ти си био изабран међу многим...
Нешто у твом погледу,
нека туга, бол,
трагање за недостижним сном...
Преварило ме...
Нагнало да помислим да си ти тај,
тај извор живота на којем ћу напокон
душу да напојим.
Како си се само усудио
не препознати пут којим те водим?
Ти никада, ни у једним очима,
нећеш бити толико леп и свет
колико си био у очима мојим...
Нешто у теби,
у твом погледу,
нека топлина која је топила моју бол,
нагнала ме да помислим
да си ти светлост за којом вечно трагам.
Онај који се воли преко граница...
Иза лудила...
Тамо где све почиње
и никада се не завршава...
Где двоје постају једно,
Материја

која се расипа и поново ствара
у новом кругу животног циклуса.
Требало је да летимо небом...
Као комете
да остављамо траг за собом.
Никада да не паднемо,
да вечно светлимо једно за друго...
Како си се само усудио
повући ме на дно...
Не, нећу ти опростити
дечака који је умео да воли!
Он је био мој почетак и крај...
Онај који се никада не завршава...
Врати га...
Па нека вечно лута пред очима мојим...
Нека остане неухватљив на листовима
белог папира.
Није ме брига...
Само ми га врати...
Јер без њега,
Ја не могу бити Ја.

ТУГА

ЗАБОРАВ

Ја више не знам шта је истина,
а шта лаж.
Колико од овога у мени
што носим о теби је збиља,
а колико опсена.
Али знам да те морам пустити
да одеш
или ћу умрети.
Морам да те заборавим, љубави.
Јер са мишљу да си ту негде,
а ниси поред мене,
ја ћу умрети.
Морам да те заборавим,
као да никада ниси постојао
и као да се никада нисмо срили
јер ако то не урадим,
ја ћу умрети.
И више није важно
шта је истина,
а шта опсена,
јер мене душа свеједно боли
и нема ми живота без тебе љубави.
Зато, морам те заборавити
или ћу умрети.

ТВОЈЕ ОЧИ

Не могу да се сакријем од тебе...
Бежим,
али ти ме увек пронађеш тим очима
које ме огољевају до коже...
Понекад,
кад ти дођем снена и жељна,
ти ме волиш тим очима
и ја пловим њиховим водама
слободна и бескрајна,
спремна да се предам
и узмем шта год да даш:
Трен или вечност,
Живот или смрт.
Понекад,
кад ти дођем снена и жељна,
тим погледом узмеш ме у наручје
и љуљушкаш на трепушкама од сна,
успављујеш...
И ја тада сањам нас,
ослобођене стега стварности
која нас краде и отима.
Али понекад,
када нам побегну сни
и станем пред тебе
огољена и стварна,
окована тешким ланцима забрана,
ти си бесан

и као да сам крива...
Севаш ка мени небеским муњама
и удараш најјачим громовима...
У твојим очима тада
цела планета прети да експлодира
и однесе све оно што имамо у неповрат.
И опет,
не могу да се сакријем од тебе...
Бежим,
али ти ме увек пронађеш тим очима
које ме огољавају до коже...

НЕУМИТНО ВРЕМЕ

Сат полако откуцава и прети
да се заустави пред нашим очима.
Шта ће бити када дође тај час?
Хоћемо ли окренути леђа једно другом
као да се никада нисмо ни познавали?
Кренути свако својим путем без освртања?
Не запитати се никада како је могло бити
да смо имали мало више храбрости...
лудости...
Или ћемо једно друго вечно тражити
у недосањаним сновима
које смо можда могли и остварити...

ОБМАНА

Ти не видиш, зар не?
Да варам те када скривам очи од тебе
јер не желим да у дубини мог погледа видиш
да и даље волим те.

Ти не чујеш, зар не?
Да свака пора мене и даље дише за тебе
јер ти одрешито говорим да ти ниси тај
и да смо ми добро избегнута грешка.

Ти не осећаш, зар не?
Да живим за тебе сваки трен одавде до у недоглед
јер сам тако проклето добро научила да лажем
да више ни самој себи ништа не верујем!

Ти не знаш, зар не?
Да смо ми залутале душе, олако изгубљене...
и док мртвим гласом вичем ти: „Овде сам. Нађи ме!“
Ти не чујеш ме.

Узалуд је све...
У потпуном одсуству твојих чула и моје куражи
изгубићемо се...
Опрости ми што немам храбрости да пробудим те...

КОШМАР

Дани су се претворили у пакао.
Живот је постао мучење
и са тобом,
и без тебе,
и једино сан долази као спас...
У њему налазим смирај.
Тамо бежим да се сакријем од тебе
и таман кад помислим да сам слободна
и тамо ме нађеш.
Вешто се прерушиш у лик анђела са душом целата.
Мучиш и удараш
и никако да задаш и тај последњи ударац
који спашава...

БЕГ У СЕБЕ

Побећи ћу у најдубље скровиште себе
да се сакријем од тебе.

Никада ме наћи нећеш –

Завараћу ти сваки траг.

Тамо, у најмрачнијој тами мог бола

плакаћу над гробом наших снова.

Не тражи ме.

Никада ме наћи нећеш.

Затворићу очи пред твојим погледом

и побећи далеко.

Прогутаћу сузе као отров

и пустити крик унутар груди.

Немог лица

испред тебе стајаће неко

ко те је некад волео више од себе,

али те сада пушта да одеш далеко.

И узалуд ћеш викати

и звонити на сва звона

да би вратио давно изгубљено.

Биће касно, драги!

Твоја уста нечујно ће дозивати

моје име

уклесано у камен заборави.

БЕЗНАЂЕ

Скидам те са себе као стару, изношену гардеробу
која ми постаје тесна...

Гушим се...

Тако дуго си био део мене да сада не знам
ни куда, ни како, овако гола,
без тебе,
пред свет,
пред те аждаје жељне залогаја мене.

Одбацујем те као да си сувишан или кужан,
а још увек сваки део мене живи за тебе
и не зна како даље без тебе
ни дисати, ни ходати...

Плашим се...

Какав дан може да сване без тебе
и каква ноћ може да дочека ме
када ће са тобом да оду сви мириси и све боје
оног чаробног света који си простирао пред мене.
Остављаш ми мрак...

Гурам те од себе као незрела девојка
омиљену лутку која јој виче у фацу:

„Баци ме! Мораш да одрастеш!“

А та лутка – читав мој свет!

Бојим се...

Ја чак и не знам да ли могу убити у себи
то семе тебе које клија и буја
као жеља, као порив, као потреба,
као лудило које обузима и прети да прогута све-
и мене саму која сам ништа без тебе...

СТРАДАЊЕ

Појила сам те водама
очију својих
да нарастеш и прерастеш
све реке овога света.
Дивљао си као Нијагара у мени,
рушио све пред собом
и остављао пустош за собом.
Све бране које сам постављала
пред тобом
попуцале су под силином твојом.
Разнио си ми душу
по беспућима,
шибао најоштријим ветровима.
Удаљио ме од обале мирне
и бацио у мрак да гинем.
Небо ти је било савезник,
ни једне звезде ноћ да осветли -
да ме у језивим мукама посети.
Као да сте се сви уротили
против моје љубави
која је само хтела волети.
Зашто си био толико бесан, љубави?
Зашто си ме толико мучио
струјама немирним?
Зар сам крива што сам хтела,
а нисам смела тебе волети...

КРАЈ

Молим те,
не иди путевима знаним.
Могли бисмо се опет срести,
а ја то нећу издржати.
Немам више снаге за осмех
и покрет руке која маше.
На том плочнику
који нам је судбина одредила
да буде место сусрета наше љубави,
овај пут ја ћу своју крв пустити.
Знам да нећу издржати.
Ааа... како сећање боли.
Где се сакрила сва она лепота
којом смо наше душе хранили?
Сви они дани смеха, радости...
Где су се сакрили?
Од сусрета до сусрета
ми смо љубав дисали,
у грудима је чували,
од погледа скривали.
Расла је као бујица
која прети да све преплави.
Јеси ли се тога уплашио, љубави?
Или је ниси знао препознати?
Љубав не зна лагати,
нити се може сакрити.
Требало је боље гледати.
Више срцем осећати,
мање разум слушати.

ЗИД

Немам више снаге...

Уморна сам од трагања за излазом који спашава...

Нисмо рачунали на то да ће безазлена игра речима
да нас кошта...

Доведе до зида пред којим ћемо морати да станемо,
једно друго у очи погледамо и тамо видимо...

Шта?

Да љубав није игра...

Та радосна чигра која нас је покретала и будила
из мртвог сна,

сада је постала бол који прети да експлодира.

Сада у нашим очима туга се прелива као река,

а ти и ја,

као два беспомоћна дављеника полако тонемо...

Гледам те,

Ухваћен у клопку емоција покушаваш да побегнеш.

Куда?

Јеси ли толико јак или пак слаб да проживиш остатак
живота,

а да се никад не запиташ како је могло бити?

Да смо имали мало више храбрости,

лудости...

Испред нас зид...

Насупрот тебе –

ја, уплашена и збуњена пред сопственим емоцијама.

Куда сам то кренула?
Више не знам ни шта је стварност, ни уобразиља.
Јеси ли ти заиста онај којег сам сањала
или опсена која ме је коштала разума?

Стојимо тако пред зидом очаја који прети да нас прогута.
Недовољно храбри да пружимо руке једно ка другом...
Немоћни да одемо...
Стојимо тако једно насупрот другог
као два уснула пајаца које је смех коштао живота.
Куда сада?
Немам више снаге...
Уморна сам од трагања за излазом који спашава...

МРТВА ПТИЦА

Поклањам ти време одвојено за мене.

Узми га и иди!

Доста ми је мог чекања и твог ћутања.

Некад је тишина гласнија од викања
и ја сам је чула...

Језива и страшна, увукла ми се под кожу.

Знаш ли да сам тад негде дубоко у себи умрла?

Осећаш ли крв на својим рукама?

То су трагови птице која је некад својим крилима
небо парала...

Јесу ли ти јавили да је заувек слетела?

Заспала...

Баш ту... на твојим рукама...

ЈЕСЕН

Шопен,
Пролећни валцер
у мојој соби јесени.
Ја сам дрво
чије лишће опада.
Неповратно одлази.
И нисам тужна, љубави.
Све што треба да оде од нас,
нека иде.
Ако у овој тузи
може бити радости,
онда може бити и пролећа
у овој јесени.
Ти си лист.
Ја дрво.
Радујем се твом одласку
и не плачем.
Знам да ће доћи пролеће
и поново ме оживети.

БЕЛЕШКА О АУТОРУ

Сандра Алек рођена је 6. јануара 1980. године у Фочи. Прве године живота и рано детињство провела је у Горажду одакле се, услед ратних околности, сели. Основну школу и гимназију завршила је у Вишеграду, а студиј Опште књижевности и библиотекарства на Универзитету Источно Сарајево на Палама. Током студија сели се за Београд, а по завршетку истих, уписује постдипломске студије из књижевности на Филолошком факултету у Београду. Због рођења првог сина, напушта даље школовање и посвећује се мајчинству. Данас, по рођењу свог другог сина, враћа се на стари пут и представља вам своју прву збирку поезије „Иза погледа“.

САДРЖАЈ

УВОД	5
------------	---

ПОЖУДА

ИД	9
ЕКСТАЗА	11
ПРЕДАЈА	13
ТИ И ЈА	15
ПРИСУСТВО	17
ЕРОС	19
ЕРОС И ТАНАТОС	21
ИГРА	23

?

КАСНО	27
РЕЗИГНАЦИЈА	29
СВАКИ ПУТ	30
ИСТИНА	31
ПИТАЊЕ	32
КАЗНА	33
ДА ЛИ ПОСТОЈИ МЕСТО?	36
ВАРИЈАЦИЈА НА ТЕМУ	38
ЛУТАЊЕ	39
ИЛИ – ИЛИ	43

ЉУБАВ

ДАНТЕОВ 2. КРУГ (ФРАНЧЕСКА И ПАОЛО)	47
ЛЕГИЈА	48
ЉУБАВ	49
ВОЛИМ ТЕ	51
СНОВИЋЕЊЕ	52
СРАСТАЊЕ	55

СЛОБОДА	56
ПРВИ СУСРЕТ	57
УТОЧИШТЕ	58
•••	59
ПРИПАДАЊЕ	60
НА КРИЛИМА СНА	64
У ТВОЈИМ ОЧИМА	66
ИНСПИРАЦИЈА	68
ПИГМАЛИОН	70

БЕС

КУКАВИЦА	75
ЦРНОМ ЧОВЕКУ	76
ЕНИГМА	77
ОПРОШТАЈ	79
ОДЛАЗАК	81
ЗАБЛУДА	83
ТИ	85
БОЛ	86

ТУГА

ЗАБОРАВ	91
ТВОЈЕ ОЧИ	92
НЕУМИТНО ВРЕМЕ	94
ОБМАНА	95
КОШМАР	96
БЕГ У СЕБЕ	97
БЕЗНАЂЕ	98
СТРАДАЊЕ	99
КРАЈ	100
ЗИД	101
МРТВА ПТИЦА	103
ЈЕСЕН	104

БЕЛЕШКА О АУТОРУ	105
------------------------	-----

Сандра Алек
ИЗА ПОГЛЕДА

Издавач
ПРОМЕТЕЈ, Нови Сад

За издавача
Зоран Колунџија

Лекџура и корекџура
Александра Шаренац

Припрема и шџтампа
ПРОМЕТЕЈ, Нови Сад

Тираж
300.

П р в о и з д а њ е

www.prometej.co.rs
prodaja@prometej.co.rs

ISBN 978-86-515-1521-0

CIP - Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

